

Over groter worden, leren praten en borstvoeding

Waar blijft de tijd? Over een paar weken gaat mijn middelste al naar school. Het lijkt nog zo kort geleden dat ik haar aan de borst had en nu gaat ze al naar school. Aan de borst is ze al ruim anderhalf jaar niet meer, de gekolfde melk van d'r broertje is daarentegen nog steeds favoriet. Het cliché dat kinderen zo snel groot worden, is maar al te waar. Hele volzinnen praat ze inmiddels, in keurig Nederlands met hier en daar een Brabants accent. De tijd van de leuke verbasteringen en de kindertaal is voorbij. Zo heeft onze middelste heel lang de R niet kunnen uitspreken; daar maakte ze steevast een 'L' van. Onze klein Chineesje met blonde krullen en blauwe ogen. De overtuigingskracht werd er niet minder door, temeer daar ze het aan anderen wel eens een keer extra moest uitleggen. "Nee, ik wil een blootje!", riep ze dan bij de bakker vanuit 't winkelwagentje en "nee papa, een LOZE lokje wil ik aan". Ook dit cliché klopt hier overigens in huize Van Roozendaal. Onze oudste (een zoon) vindt het nog steeds helemaal niet belangrijk wat ie aanheeft, onze dochter daarentegen heeft zeer uitgesproken voorkeuren. Zo waren (en zijn) 'lokjes' en 'julkjes' favoriet, vooral als ze goed draaien. Over de kleur 'loze' zullen we het maar niet meer hebben. Maar, weer terug naar de woorden en de verbasteringen: een keer eten in een lestaulant, locola (=chocola!) is lekker, het kolijn (=konijn) lief, haar koejama is haar lievelingspyama (met koe erop dus), papa is aan het badmintommelen en het eten is te wammer. Heerlijk, en zomaar opeens is dat voorbij. Op één woord na: borstvoeding. Haar poppen krijgen borstvoeding, net als haar dreumesbroertje. Toch typisch, het is niet eens de R waar ze een L van maakt. En het is een woord wat ze vaak hoort, met een broertje aan de borst en een moeder die ook contactpersoon is. "Mama, ben jij mijn broertje aan het voelen", roept ze vanaf haar kamertje waar ze haar pop 'in slaap aan het drinken is'.

De laatste tijd lees ik steeds meer over "huidhonger". Baby's hebben huidhonger en borstvoeding stilt niet alleen de honger, maar ook de huidhonger. Ik vind de verbastering van onze middelste eigenlijk wel heel mooi, of is het meer de zogenaamde Freudiaanse slip of the tongue? Van kleins af aan is ze een enorm knuffelkindje, dat niks liever doet dan zo dicht mogelijk tegen je aan liggen of zitten. Sommige kindjes zitten 'gewoon' op schoot, andere kindjes kruipen het liefst 'in je schoot' en onze dochter is er één uit die laatste categorie.

Een kindje aan de borst zoekt ook vaak de blote huid van de moeder, zo'n handje dat zich onder je shirt friemelt om dan ergens op je borstkas of bij je rug te blijven hangen. Voetjes die zich rond je heen kronkelen. Een moeder streelt vaak het kindjes ruggetje, haar voetjes, houdt een handje vast. Borstvoeding is zo veel meer dan alleen een voeding voor de maag; het is voeden en knuffelen ineen. Nee, mijn bijna 4-jarige dochter spreekt het misschien niet verkeerd uit, maar interpreteert het gewoon wat ruimer, wat meer zoals het naar haar eigen gevoel is. Borstvoeding is voeden èn voelen.

Femke van Roozendaal

Verschenen in BN4 (2008), het tijdschrift van de Vereniging Borstvoeding Natuurlijk